

Pergel

– Ekrem Kazan · 04 Mayıs 2012

Bir pergel ayağında, dönüyor duruyorum,
İki parmağa mahkûm, kaderim bu diyorum,
Çizdiğim çemberlerin, ara sokaklarında,
Bir kesişim noktası, bulup çıkamıyorum.

*

Yaşanmış ki söylenmiş dünyada her şey yalan,
İyi gün dostlarından kalmazken kapı çalan,
Sığındığım dehlizde ben koştukça daralan,

Bu ateş çemberini yarıp çıkamıyorum.

*

Bu çıkmaz sokakları etrafımda çizdikçe,
Engel kapılarını art ardına dizdikçe,
Buz dağları önümde ardı sıra durdukça,
Ördüğüm kördüğümü çözüp çıkamıyorum.

*

Kurtuluşum ne mümkün açtığım yaralardan,
Ömrün sonuna doğru geçerken sıralardan,

Dip yapmış vakitlerde verdiğim aralardan,
Saatleri yeniden kurup çıkamıyorum.

*

Gönül baş başa iken aramıyor sarayı,
Ruhuma gem vurup da gördüm akla karayı,
Bir ömür iç dünyamda birikmiş hatrayı,
Bir kaleme çizerek silip çıkamıyorum.

*

Yine çıkmaza girdim melankolik günümde,
Yařama tutturacak ne kaldı ki ynmde,
Ben koştukça yollarım daralırken önümde,
Bu umut ışığına varıp çıkamıyorum.

EKREM KAZAN